MIELIPIDE

Komitea on paikka missä miehet istuu, asiat seisoo ja aika juoksee. **KOLTTAPOIKA TEKSTIVIESTIPALSTALLA**

LUKIJALTA

Osuuskunnasta lääke talousahdinkoon

Olen huolestuneena seurannut maaseudun autioitumista ja asunnottomien rakennusten rappioitumista. Uusia työpaikkoja tulisi voida luoda myös maaseudulle. Onneksi meillä on historiamme, joten ongelma ei ole täysin vieras. Kulttuurihistoriantutkija, FT Anne Ollilan mukaan, 1900-luvun alussa, suuria kysymyksiä maassamme oli tilattoman väestön runsaus, joihin lääkettä tarjottiin yrittämisestä. Hyväntekeväisyyden katsottiin luovan kansassa avuttomuutta huolehtia asioistaan sekä aiheuttavan riippuvaisuutta parempiosaisten armeliaisuudesta ja siksi sitä ei katsottu hyvällä.

Marttayhdistyksen toimintaa tutkinut Ollila toteaa, että 1800-luvun lopulla maassamme vallinneen vaikean sosiaalisen tilanteen vuoksi, Suomen naisyhdistyksen puheenjohtajan Aleksandra Gripenberg todenneen, että toiminta maassamme on suunnattava kasvatukseen, ammattikoulutukseen ja naisten valistamiseen.

Oppia lähdettiin hakemaan Tanskan kansanopistoista ja talouskouluista. Tanskan esimerkki osoitti, että maatilojen ei tarvitse välttämättä olla suuria eikä viljavia. Kanan-, puutarhan-, karjan- ja mehiläistenhoito sekä käsityöt toivat toimeentuloa ja jopa vaurauttakin edellyttäen, että ihmiset olivat ahkeria. Vuosisadan alussa Suomessa maatalousväestöstä palstaviljelijöitä oli peräti 39 prosenttia. Yli 25 hehtaaria omaavia tiloja oli vain 11 prosenttia (Ollila, A. 1993). Lisäksi maahamme syntyi runsas käsityöläisten joukko, jotka toivat leivänlisää maaseudulle. Teollistumisen myötä työpaikkoja alkoi syntyä kasvukeskuksiin ja maaseutu alkoi autioitumaa.

Tänään ollaan tilanteessa, että vähäinenkin teollisuutemme on hakeutumassa ulkomaille ja työttömyys kasvaa päivä päivältä. Meidän vahvuutemme täällä Suomessa on korkea koulutustaso muun muassa teknologian ja tuotesuunnittelun alalla. Ongelma on, että tätä vahvuutta ei ole osattu hyödyntää riittävästi palvelualoille.

Terveydenhoitouudistus saattaisi saada uudenlaisen näkökulman jos suunnittelussa mukana olisi intensiivinen tuotesuunnittelijoiden joukko. Monialaisuus on terminä tuttu, mutta käytännössä heikosti toimiva. Osuuskunta saattaisi olla myös tänä päivänä vastaus ennen kaikkea maaseudun ja haja-asutusalueiden palveluiden suunnittelussa ja järjestämisessä. Viemme aktiivisesti osuuskunta-aatetta kolmansiin maihin, mutta voisimmeko ennakoida myös omaa tilannettamme työttömyyden kasvaessa ja väestön vanhetessa, kun julkisen talouden rahat riittävät yhä pienemmälle joukolle kansalaisiamme.

Pitäisikö katse kääntää Ranskan tai Sveitsin terveydenhuoltoon, joissa julkisen rahoituksen rinnalla toimii yksityinen sairaskassasysteemi. Itselläni on kokemusta Sveitsistä terveydenhuoltoalalta. Julkisen sektorin työnantajani ilmoitti minut sairaskassaan työsopimuksen yhteydessä ja maksu oli mielestäni hyvin kohtuullinen saamiini etuihin verrattuna. Sairaskassat eivät olleet voittoa tavoittelevia pörssiyhtiöitä, vaan käsittääkseni lähinnä osuuskuntaperiaatteella toimivia yhdistyksiä.

Voidaksemme turvata kansallisen hyvinvointimme, olisi meidän ryhdyttävä miettimään järkeviä vaihtoehtoja palvelujen saatavuudelle jatkossa, niin että ne olisivat kaikkien kansalaisten saavutettavissa elämäntilanteesta riippumatta.

Marjaana Mattila
Huittinen

Maaseudun tiet eivät kestä superrekkoja

Elämme sitä aikaa vuodesta kun soratiet ovat kuravelliä talven kelirikon jäljiltä. Asfalttitiet ovat täynnä kuoppia ja töyssyjä. Tulevana kesänä näitä samaisia Suomen teitä alkavat huristella niin sanotut superrekat, kun yhdistelmäajoneuvojen kokonaispainoksi sallitaan 76 tonnia ja korkeudeksi 4,4 metriä. Hallitus ohitti eduskunnan ja vie päätöksen jättirekoista läpi pelkällä asetuksella.

Asetuksella pyritään pudottamaan logistiikkakustannuksia ja korvata näin rikkidirektiivin yrityksille tuomia rasitteita. Suomen tiestö ei kuitenkaan nykykunnolla kestä painorajojen muutosta. Liikenneturvallisuus on uhattuna.

Logistiikkakustannusten alennuksen maksajiksi joutuvat maaseudun ihmiset. Kuntainfran korjausvelka on jo ennestään suuri, eikä sitä pidä kasvattaa. Kustannukset kuntien katuverkoille ja silloille on laskelmissa alimitoitettu. 300 000 kilometriä yksityisteitä ei ole huomioitu ollenkaan.

Tieosuuskunnille sysätään liian suuri vastuu teiden kunnosta, kun valtiota kiinnostaa enää pääväylät – jos aina nekään. Tieosakkaat maksavat, jos silta romahtaa puutavara-auton alla.

On kohtuutonta laittaa maaseudun ihmisiä maksamaan superrekkojen aiheuttamia vahinkoja tiestölle, silloille tai kulkupeleille. Ei pidä unohtaa, että jättirekoista eniten hyötyy metsäteollisuus, joka hakee puut yksityisteiden varsilta.

Teiden huono kunto johtaa painorajoitusten lisäämiseen vähäliikenteisillä teillä. Hölmöläisten hommaa, jos rekoissa saa kuljettaa 16 tonnia painavampia lasteja, vaikka tie jo murenee alta. Muutaman tonnin korotus rekkojen nykyiseen massaan olisi realistisempaa, taloudellisempaa ja turvallisempaa. Nyt mennään korkokengillä keväthangille.

MARKKU VUORIKARI

Rekkojen sallitun enimmäispainon nostaminen uhkaa liikenneturvallisuutta, Mikko Alatalo kirjoittaa.

Ensin pitäisi laittaa väylät kuntoon ja vasta sitten korottaa autojen kokonaispainoa. Liikenneministeriön suunta on ollut päinvastainen. Merja Kyllönen on tullut kuuluisaksi lähinnä giljotiinilistoistaan. Perustienpidosta pelkästään puuttuu satoja miljoonia euroja.

Teiden pintaa on paksunnettava ja pohjia kovennettava tuhansia kilometrejä, jos superrekat sallitaan. Suurin osa näistä on pieniä yksityisteitä. Satoja siltoja jouduttaisiin vahvistamaan. Myös lastaus- ja purkupaikat, korjaamot, katsastuspaikat ja muut logistiikan osaset vaativat investointeja, kun rekkojen kokoa ja kantokykyä nostetaan. Kuka tästä hyötyy ja kuka maksaa viulut?

Kuljetusyrityksillekin uusi asetus tulee kalliiksi. Kaikilla rekoilla ei voi ajaa raskaampaa kuormaa, vaan uuteen kalustoon on investoitava. Vetoauton nelivetosääntö ja perävaunun paripyöräsääntö vesittää rekkojen painosta saatavan hyödyn. Perävaunujen alustarakenne on yksikköpyöräakselinen eikä ole muutettavissa paripyörille. Nykyiset perävaunut jäisivät käyttämättä.

Kaluston muutos 76 tonniin maksaa 5 000–20 000 euroa per rekka. Isompia kuormien vaikutuksia pitää aluksi vain kokeilla kuten Ruotsissa.

Se, että hallitus menee perävaunu edellä tässäkin asiassa, on ikävää, mutta ei yllättävää. Ensin se määritteli rekkojen massat. Vasta sitten se miettii, miten toteutus hoituu. Hallitus tekee eurooppalaista liikennepolitiikkaa nostamalla massoja. Pitäisi saada vielä ne kaksinkertaiset pinnoitteetkin, kuten Keski-Euroopassa. Vielä kun liikkuva poliisi lakkautetaan, niin valvonnan puuttuessa kansainväliset superrekat saavat ajella vaikka millaisilla ylipainoilla teillämme. Superrekat maksatetaan maaseudun ihmisillä.

Mikko Alatalo
kansanedustaja (kesk.)

Työssäkäyvät äidit kantavat vastuun lapsistaan

Kirjoittaja (MT 15.4.2013 Lapset tarvitsevat äitiään) antaa ymmärtää, että vain kotiäidit hoitavat lapsensa ja antavat arvokasta aikaansa perheelleen.

Olen kyllä asiasta täysin eri mieltä. Minä ja kaltaiseni suomalaiset työssä käyvät perheenäidit ovat leipätyönsä ohessa kantaneet vastuunsa lapsistaan ja rakastaen ja hoivaten kasvattaneet miljoonapäisen kunnollisten ihmisten joukon. Pääosinhan kansamme onneksi on ihan tervettä, ahkeraa ja kunniallista porukkaa.

Oma äitini oli aina työelämässä ja hyvin meidät lapset silti hoidettiin, siihen aikaan oli vielä kotiapulaisia, päiväkotipaikat harvinaisempia. Omilta lapsiltani varmistin asian: hyvin on mennyt, vaikka sekä äiti että isä ovatkin käyneet työssä. Lapsilla on ollut välillä kotihoitaja, välillä erinomainen suomalainen päivähoitopaikka. Outona olisivat pitäneet työtöntä äitiä – suvussamme on aina kunnioitettu työn tekemistä ja yrittäjyyttä.

Me äidit, ja viime vuosikymmeninä enenevässä määrin myös isät, olemme pistäneet lasten ollessa pieniä omat harrastuksemme ja mielihalumme sivuun ja ”uhrautuneet” lastemme eteen vähintään yhtä paljon kuin kirjoittajan mainostamat pyyteettömät kotiäidit.

Mikä ihmeen ”vanhempien vapaus” kirjoittajalla on mielessään mollatessaan päivähoito-oikeutta? Lasten ollessa päivähoidossa, vanhemmat ovat pääsääntöisesti työpaikoillaan, eivätkä suinkaan missään ”vapaalla”, tilastojen mukaan 15–64-vuotiaiden työllisyysaste on sekä naisilla että miehillä lähes 70 prosenttia, vaikka tällä hetkellä hallituksella onkin taas kerran edessään huikea haaste kasvavan työttömyyden hillitsemiseksi.

Voihan sitä työssäkäyntiä tietysti vapaa-ajanvietoksikin kutsua, mutta ei todellakaan kannata surullisten vähemmistönä olevien tapausten vuoksi tahallaan käsittää väärin koko yhteiskuntarakennettamme. Ja käsi sydämelle, jos puhutaan ongelmatapauksista, olisivatko erilaisten päihde- tai mielenterveysongelmien kanssa painivat vanhemmat tosiaan parempia ja turvallisempia lapsilleen vuorokauden ympäri, päivästä toiseen? Ehkä sieltä kurjuudesta on kuitenkin parempi päästä edes välillä turvaan päiväkotiin, jos sosiaalitoimen vähenevät voimavarat eivät yksinkertaisesti riitä näiden perheiden tukemiseen takaisin kaidalle polulle ja isänmaatamme rakentamaan.

Me työssäkäyvät vanhemmat olemme hoitaneet työmme kunnolla ja kunnialla, kasvattaneet omalta osaltamme kansantuotetta ja nämä lapset jotka on – tilanteesta riippuen – kotona tai päiväkodeissa hoidettu, ovat kasvaneet kunnon kansalaisiksi ja jatkavat vuorollaan omalla sarallaan työtä Suomen eteen. Antaen omassa ikäluokassani meille, nyt jo aikuisten lasten vanhemmille, mahdollisuuden toteuttaa itseämme monin tavoin tässä kulttuurisesti ja henkisesti rikkaassa maassamme.

Jos kotiäideillä on huono omatunto, emme me työssäkäyvät sitä ole heille luoneet – valintahan on Suomen kaltaisessa maassa melko vapaa. Useimmille vanhemmille nykyisenlainen jaettu vanhempainvapaa on luontevin valinta ja sen jälkeen mennään takaisin töihin. Eivätkä he nyt näytä niin kauheasti vaaniskelevan kotiäitien nurkilla vahtimassa näiden sitoutuneisuutta rooliinsa. Live and let live.

Huonoina aikoina naisia on usein yritetty tunkea työvoimareserviin, kotiäideiksi, jotta ne vähäiset työpaikat saadaan miehille. Tässä suhteessa ajat ja mielipiteet ovat muuttuneet, mutta vieläkin joskus löytyy poliittisia suuntauksia, jotka mielellään ajaisivat naiset takaisin nyrkin ja hellan väliin.

Se juna meni jo.

Päivi Manninen
Sauvo/Espoo

Lämmin mutta väsynyt äiti

Hyvä äiti on lämmin, uhrautuva, auttava (marttyyri). Äiti ei pyydä paljon (vaan on tyhmä/lattian rakoon jyrätty).

Äitienpäivä on pian täällä ja monessa perheessä äiti ostetaan hiljaiseksi täytekakulla sekä lasten tekemillä korteilla. Niinpä tänäkään vuonna äidillä ei ole lupa olla perheeseen liittymättömiä omia unelmia. Perhe, mies ja lapset, ovat elämän kaikki kaikessa.

Syksyn pimeimpiä, räntäisimpinä hetkinä voi äiti lämmittää mieltään muistolla äitienpäiväaamusta. Kello on pian kymmenen, keittiöstä on tunnin ajan kuulunut salaperäistä kolinaa, joku astia kuului särkyneen. Äiti kääntää nälissään kylkeä, kun lähetystö saapuu sängyn viereen itse tehty kakku ja kerhossa askarrellut kortit eturintamassa. Hirveä nälkä ja ei auta äidin kuin vääntää aamupalaksi makeaa kakkua, jonka lapset miehen avustuksella (tai ilman apua) ovat äitienpäivän kunniaksi (=velvollisuudentunnosta) väsänneet.

Tämän väsyneen ja nälkäisen äidin salainen unelma on uusimman Kalevala-korun sijaan yksinäinen viikonloppu kylpylässä. Perinteisten mummolavierailuiden tilalla rauhallinen löhöily suosikkinyyhkyleffaa katsoen ja mässyä syöden. Juhlapuheiden sijaan hän unelmoi kokonaisesta viikosta valmiita ateerioita puhtaassa keittiössä sekä pyykeistä pestyinä ja siististi viikattuina kaapinhyllylle tuotuina.

Saako näin ajatella? Hajoaako koko yhteiskunta äidin unelmiin? Miten käy äidin? Entä lapsen?

Koputtajan tytär

Lukijalta-osasto

■ Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.

■ Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki.
■ Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717.
Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”.
■ Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

Ylimielistä touhua

Miksi Liikennevirasto yrittää tuhota toiminnassa olevat maatilayritykset mielivaltaisilla liikennejärjestelyillä? Tasoristeyksiä poistettaessa syntyy kohtuuttomat kiertomatkat. Ainoana lohdutuksen sanana ”saattaahan siitä tulla vähän paha mieli”. **Kiertolainen**

Kirveistä

Eikö halkaisukirves ole vanhanaikainen? Sitä varten on hydraulihalkaisija. **Maalainen**

Billnäs on hyvä kirves, kun hitsaa lisää kaulaa ja laittaa ruuvilla kiinni. **Kirvesmies**

Komitea

Komitea on paikka missä miehet istuu, asiat seisoo ja aika juoksee. **Kolttapoika**

Oikea lääke

Yksi ja toinen muistuttaa puolustusvoimiemme lisärahantarpeesta. Hyvinvointipalvelut eivät ole vastapuoli. Veroruuvia tiukemmalle, on oikea lääke. **AF**

Tätä lisää

Kyllä oli huhtikuun Kantri-lehdessä hyvä kirjoitus ”Uskotaan maaseutuun”. Kiitos, juuri näin, ja näitä lisää. **Maaseudulla asuva**

Yhteiskunnan vastuu

Yritykset eivät pysty hoitamaan nuorisotyöttömyyttämme. Yhteiskunnan tulee halvemmaksi hoitaa asia suoraan. Vanhenemme, kevytavustajat kaikkialle. **Missä tökkii**

Mikä unohtui?

TV:n susi-illan keskustelussa ei tullut esille, että nyt ajokoirametsästys on uhattuna susien takia. **Ei nimimerkkiä**

Kuka saa rahat?

Siirtyyköhän metsänhoitoyhdistysten varat MTK:lle vai palautellaanko ne metsänomistajille? Olkaapas edustajat tarkkoina. **Ei nimimerkkiä**

Kuulijan vastuu

Ei kai hämäläinen maatalousministeri pärjää savolaiselle maidontuottajalle ilman letkautuksia. Vastuu molemmissa on kuulijalla. **Matti**

Päästölähde?

Jos meillä on ympäristöministeri, joka teki Suomen metsistä hiilidioksidin päästölähteen, tulisi vihreiden nuorten pitää pienempää ääntä, koska on totuus hakusessa. **MMM**

Soini ja Kekkonen

Kekkosella oli aikoinaan paljon kannatusta, mutta vielä enemmän vastustajia. Tänään sama tilanne on Soinilla. **Vertailija**

Märkää rättiä

Kyllä se on Kairinen niin, että märkää rättiä tänne etelään on antanut keskusta eikä Koskinen. **Ei nimimerkkiä**

Korjauksia

Korjaus Rönkön kolumnin (MT 24.4.) pahimpiin virheisiin. Brittiyhteiskunta on ollut aina syvästi jakautunut. Korkeita yliopistomaksuja on peritty siellä aina. **Ei nimimerkkiä**

Kosteusimuri

Meidän pitää luopua teoriasta, että rakennus pitää alipaineistaa. Se lisää alapohjan veden kapillaarinousua, ilmavuotoja sekä villojen ja puun hometta. **Alppimaja**

Kumpi?

Valiolle kysymys: onko maitomainoksessa Irma lehmä vai emäntä? **Veto**

VIERASKOLUMNI

Aate antaa voimaa

Eduskunnassa vietettiin pari viikkoa sitten kolmen kansanedustajan yhtäaikaisia 30-vuotistaiteilijajuhlia. Tilaisuus oli lämminhenkinen ja eloisa. Sosialidemokraattien Kari Rajamäki, keskustan Sirkka-Liisa Anttila ja kokoomuksen Kimmo Sasi tulivat kaikki valituiksi vuoden 1983 vaaleissa.

Jokainen edellä mainituista on jättänyt lähtemättömän jälkensä eduskuntatyöhön ja suomalaiseen politiikkaan. Jokainen heistä on myös päässyt toimimaan uransa aikana ansaitusti ministerinä. Mielenkiintoista on, että kaikki ovat halunneet jatkaa edustajantyötään myös ministerivuosien aikana. Voidaan varmaan todeta, että suurimmalla osalla suomalaisista on jonkinlainen käsitys näistä poliittisista ikoneista.

Kolmeenkymmeneen vuoteen mahtuu tuhansia poliittisia keskusteluita ja tapaamisia, satoja työmatkoja ja kymmeniä eri vaaleja. Mukana on tuhansia eduskuntapuheenvuoroja sekä kymmeniä lakialoitteita. Kolmikko on jaksanut keskittyä työhönsä antaumuksella ja kansan luottamus on säilynyt vuosikymmenien ajan. Demokratiassa kansa voi laittaa edustajansa vaihtoonkin, jos heidän toimintansa ei syystä tai toisesta miellytä.

Minulla on kunnia tuntea nämä kolme poliitikkoa myös henkilökohtaisesti. Olen päässyt työskentelemään jokaisen kanssa eduskuntavuosien aikana. Kari Rajamäen kanssa toimimme samaan aikaan myös hallituksessa, Vanhasen ensimmäisen hallituskauden aikana. Kari hoiti sisäasiainministerin paikkaa ja minä toimin valtiovarainministerinä. Monet sisäasioiden kanssa työskentelevät ammattilaiset, kuten poliisit, muistelevat edelleen Rajamäen ministeriaikaa lämmöllä. Sirkka-Liisa Anttila puolestaan on toiminut maa- ja metsätalousministerinä ja Kimmo Sasi ulkomaankauppaministerinä sekä liikenne- ja viestintäministerinä.

Miksi tämä kolmikko jaksaa edelleenkin innostua kansanedustajan arkisesta työstä? Luulenpa, että kaikkien kohdalla vastaus on sama. He ovat kaikki vahvoja aatepoliitikkoja. Ihmisiä, joiden ajatukset kumpuavat vahvasti aatetaustasta. Heillä on halu muuttaa maailmaa ja viedä äänestäjien toiveet politiikassa päätöksiksi.

Nämä kansanvallan tervaskannot ansaitsevat meidän kaikkien arvostuksen. Kiitos kansakunnan hyväksi tehdystä työstä, Kari, Kimmo ja Sirkka-Liisa.

EERO HEINÄLUOMA
on eduskunnan puhemies.

eero.heinaluoma@eduskunta.fi

VIIKON KYSYMYS

Kuka vaihtaa autoosi kesärenkaat?

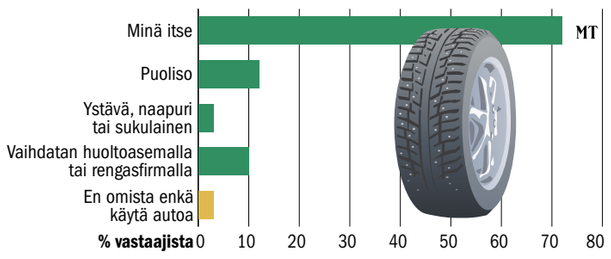

Oma apu, paras apu

Omatoimisuus on kunniassa MT:n verkkolehden lukijoiden keskuudessa ainakin renkaiden vaihdossa. Enemmän kuin neljä viidestä vastaajasta kertoi, että hän vaihtaa joko itse autonsa renkaat tai homman hoitaa puoliso.

”Toki vaihdan kesä- ja talvipyörät itse aina alle tarpeen mukaan. Eihän tuo nyt niin kummoinen homma ole. Pari halpaa hallitunkkia ja kunnollinen avain eivät paljoa maksaneet. Rengastyöt olen sitten jättänyt ammattilaisille autonrenkaiden osalta, eli kun ostan uudet renkaat, asennutan ne liikkeessä vanteille. Traktoreihin ja työkoneisiin teen silti itse rengastyötkin”, kirjoitti Viljatilallinen.

”Kaverin kanssa sovittiin, että nyt on aika oppia vaihtamaan renkaat itse, joten hänen isänsä opettaa meidät siihen hommaan. Aiemmin olen ollut kerran mukana pakettiauton renkaanvaihdossa, mutta unohtaisin varmaan puolet, jos kävisin nyt itse vaihtamaan”, kertoi Heidi.

”Olen aina vaihtanut renkaat vaimoni ja minun yhdesä omistamaan autoon. Iän myötä vaihtotyö on käynyt hitaammaksi ja työläämmäksi. Varmaan tulee vielä se päivä, jolloin on pyydettävä apua siihenkin puuhaan”, tuumasi Ikääntyvä.

”Vasta kortin ja auton saaneena 30 vuotta sitten yhden ja ainokaisen kerran vaihdatin renkaat. Maksoi 3% kuukausipalkastani ja vei aikaa noin 0,3% kuukausityöajastani”, totesi Mimmi.

Outilla on toisenlainen linja: ”Mieheni vaihtaa meillä renkaat autoihin. Sitähän vasten miehen olen itselleni ottanut! Hih!”

Pientä huumoria tylsäksi kuvattuun puuhaan löytää myös Timppa: ”Renkaiden vaihto on aina tapahtunut syntymäpäivänäni. Nykyään on niin hyvät työkalut, että renkaat voi vaihtaa sujuvasti. Ei pidä kuitenkaan unohtaa ’renkaanvaihtojuomaa’.”

Myös lähiapua on tarjolla.

Renkaat vaihtava sukulainen on aikuinen poikani, kertoi Myyy.

Rengasliikkeen palveluksiin turvautuu noin joka kymmenes.

”Aina olen vaihdattanut rengasliikkeessä. Siellä samalla katsotaan ilmanpaineet ja tarvittaessa tasapainoitetaan renkaat. On sitten ajo renkaita säästävää ja turvallista”, perusteli Kevättä renkaissa.

Osa ei vaihda renkaita lainkaan.

”Ajan kesät talvet kitkarenkailla. Yhdellä testivoittajakitkalla on erinomaiset asfalttiominaisuudet ja kulutuskestävyys”, huomautti Fasaani.

”Mitä noita turhaa vaihtelee, poistaa liikenteestä ”talviajaksi”. Jää turhat murheet pois”, perusteli Aloittelija.

Vastauksia kertyi kaikkiaan reilu 1 100.

Milloin kevättöihin?
Varsinais-Suomessa kynnökset ovat jo harmaina, kun taas Koillismaalla ja Lapissa on pelloilla vielä reippaasti lunta. Verkon uudessa viikon kysymyksessä ennakoidaan, miten nopeasti peltotyöt alkavat eri puolilla maata.

KAIJALEENA RUNSTEN
www.maaseuduntulevaisuus.fi

Ota kantaa tekstiviestillä

■ Harmittaa, suututtaa, ilahduttaa, ihmetyttää?

■ Jaa mielipiteesi muiden lukijoiden kanssa lähettämällä se tekstiviestillä numeroon 173 172.
■ Viestin enimmäispituus on 160 merkkiä ja yhden viestin hinta 50 senttiä.
■ Viestin alkuun tunnus MT LU.